

Stelian Țurlea
leși din viața mea!

Copyright © 2015 by Stelian Țurlea
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2015 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: editura@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚURLEA, STELIAN

***leși din viața mea!* / Stelian Țurlea. - București : Crime Scene Press, 2015**

ISBN 978-606-93958-3-7

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: octombrie 2015

Tipărit în România, FED PRINT

Carte apărută cu sprijinul Fundației *Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Stelian Țurlea

leși din viața mea!

CRIME SCENE PRESS
2015

Respect pentru oameni și cărți

De același autor

Cuprins

Prolog	7
Denisa	11
Tabita	37
Denisa	55
Angela	68
Claudette	80
Denisa	90
Alex	97
Pledoarie pentru romanul polițist	109

Prolog

Explozia mașinii care a luat foc în râpă a cutremurat toată valea. Femeia care servea la barul bodegii de la marginea drumului a ieșit înspăimântată să vadă ce se întâmplă. S-au repezit în urma ei, împleticindu-se ușor, cei doi mușterii care trăncăniseră până atunci cu berile în față. Pe buza râpei ședea, căzută în genunchi, tânăra care ieșise mai devreme val-vârtej din bodegă, cu lacrimile curgându-i șiroaie și urlând din toți rărunchi. Tot spre mașina în flăcări, ciucit pe buza râpei, se uita curios un copilandru trimis nimeni nu știa de cine cu caprele la păscut. Acestea se răspândiseră în toată râpa, rupând vlăstarii verzi.

Femeia care servea la barul bodegii a sunat la 112. Se bâlbâia, nu prea știa ce să spună, doar că fusese o explozie cumplită. Habar n-avea dacă e vreun rănit, a mai zis, când i s-au pus întrebări de la capătul firului. Simțea că vorbește cu o autoritate și o apucase tremurul, în viața ei nu vorbise cu o autoritate, nici măcar cu primarul când trecea înainte de alegeri să-l cunoască lumea, cei care-l însoțeau cereau țuica, nu el. Când și-a amintit, de emoție a închis telefonul, poate la capătul firului era un fel de primar și nu voia să aibă de-a face cu el. Cei de la capătul firului încă mai întrebau când le-a trântit telefonul în nas. Dar tot au trimis pe cineva.

După vreo jumătate de oră a sosit un echipaj de poliție. Nicio ambulanță, femeia de la barul bodegii nu vorbise de răniți și victime.

Polițiștii au găsit-o pe marginea prăpastiei pe tânăra în blugi prespălați, cu pălăriuță fistichie pe cap, albă, cu buline roșii ca niște cireșe și fluturi albaștri, hohotind întruna și spunând cu un glas sfârșit de atâta plânset:

– Copilașul meu, copilașul meu!

Era în stare de șoc, nu reușea să-și îngăimeze numele, nici să spună ce căuta acolo și ce se întâmplase. Polițiștii au bănuț că era posesoarea mașinii care ardea în prăpastie.

Femeia de la bar le-a confirmat că intrase în bodegă și întrebase de o budă, în care s-a închis imediat. Nu putea spune cât a stat acolo, dar nu credea să fi stat mult, cât îi trebuie unei femei să se ușureze? I-a plăcut să adauge, spre stânjeneala polițiștilor: mai ales acum, vara, când n-ai multe țoale pe tine...

Deși sărea în ochi că asta făcuse, polițiștii au întrebat-o pe tânăra dacă ea oprise într-adevăr la bar. N-au primit drept răspuns decât aceeași lamentare despre copilaș. Unul dintre polițiști, cel care observase culorile pălăriei și ținuse să le consemneze în raport, a zâmbit strâmb:

– Își plângă mașina.

Erau convinși că, în graba de a ajunge la toaletă, tânăra nu-și asigurase bine automobilul care o luse la vale și se prăvălise în prăpastie. Pentru ei devenea doar o treabă de rutină.

Au chemat pompierii.

La vreo oră după ce au apărut, aceștia au stins incendiul. După alte două sau trei ore, au ridicat mașina arsă pe marginea drumului. Au descoperit cu groază pe bancheta din spate un trup mic, calcinat. Nu mai era vorba de un simplu accident.

Tânăra continua să-și plângă copilașul. Nu s-a împotrivit nici când au dus-o la prima secție de poliție, nici arestării. Era ca drogată. Mai multe zile la rând n-a fost în stare să spună ce se întâmplase. Au aflat cum o cheamă doar din actele îngrămădite în geantă, ea îi privea cu ochii goi când era întrebată. Primele vorbe deslușite au fost:

– Mi-am ucis copilul!

Expertiza a lămurit că automobilul nu fusese asigurat, pornise la vale și s-a prăbușit în prăpastie. Tânăra nu-și amintea nimic. A fost de acord cu concluziile experților. Dacă ei spuneau că părăsise mașina fără s-o bage măcar în viteză, grăbită să găsească o toaletă, fără doar și poate așa făcuse. Nu-i putea contrazice. Femeia care servea la bar confirma graba tinerei. Cei doi obișnuiți ai crâșmei au spus și ei, tot cu limbile împletite, că maestrul experți au înțut totu dreptate. Așa văzuseră și ei. De fapt, niciunul nu-și amintea nimic, nici explozia, nici că ieșiseră să privească tãmp cum arde mașina, nici că fusese de față vreo tânăra, doar că se întorseseră spre femeia de la bar:

– Nu ne mai aduci și nouă niște beri să ne stingem focul?

Au rãs în hohote de gluma reușită.

Dar nici măcar hohotele nu le mai țineau minte. Ținea minte femeia de la bar, iar dacă ea spunea asta, pentru ei doi însemna că așa se întâmplase, femeia de la bar era pâinea și cuțitul, adică sticla și paharul, n-ar fi contrazis-o nici în ruțul capului.

Pe puștiul care păzea caprele nu l-a întrebat nimeni nimic. Polițiștii sosiți primii la fața locului nici nu-l trecuseră în raport, știau părerea lumii că-i cam tembel și nu scoți mare lucru de la el. Polițiștii erau de-ai locului și puteau băga mâna-n foc că gura satului avea dreptate. Raportul a fost și el scris mai târziu, după ce se întorseseră la sediu, mâncaseră și se uitaseră la un meci, se făcuse aproape seară, dar erau siguri că nu-i grăbea nimeni și nici nu aveau mare lucru de spus. Rutină. Arestata fusese dusă la oraș și ei nu mai aveau nicio treabă cu cazul.

Procesul a durat foarte puțin. Procurorul a enunțat cu vehemență faptele: inculpa se face vinovată de neglijență și de crimă. A oprit automobilul în pantă pentru nevoi personale, în fața bodegii de la marginea dinspre munte a satului Peștera, lângă Moeciu. Nu l-a asigurat cum trebuie. Procurorul a desenat o schemă clară, care arăta cum se desfășuraseră lucrurile. Pe bancheta din spate dormea fetița ei. Un copil de un an și jumătate a ars de viu din neglijența mamei. Era nevoie de o pedeapsă aspră și exemplară.

Denisa Țone a admis că e vinovată. N-a cerut clemență, i-a interzis avocatului angajat de soțul ei s-o apere, să vorbească de circumstanțe

atenuante. Cei prezenți în sală, majoritatea veniți pentru un proces complicat de delapidare care abia urma, au fost convinși că tânăra vrea să se sfârșească totul mai repede și să ajungă la închisoare. Chiar și judecătorei i se părea că tânăra cere pedeapsa maximă și a fost tentată s-o pronunțe. I-a pus câteva întrebări la care a primit răspunsuri monosilabice. N-avea rost să-i mai prelungească agonia. A pus capăt procesului dând o sentință de cinci ani. Putea mai mult.

Ziarista care se afla în sală a relatat a doua zi în fișuica ei de scandal că pedeapsa fusese blândă, rareori întâlnești o mamă atât de denaturată. Ziarista o văzuse pentru prima oară pe Denisa Țone și a fost până și ea uimită citindu-și articolul plin de amănunte tembele din viața dezordonată a condamnatei care umblase din bărbat în bărbat. Habar n-avea dacă așa fusese, ea nu mai scrisese niciun cuvânt despre isprăvile care se înșirau condamnând-o, dar și-a zis că serviciile de documentare ale ziarului fuseseră mult mai informate, iar redactorul responsabil știa ce face, a ridicat din umeri, a uitat și a plecat la altă sală de tribunal pentru știrea din ziua următoare.

La câteva ore după încheierea procesului, Denisa Țone era dusă la închisoarea de femei de la Târgșor. La plecarea spre închisoare, alte două reporterițe cu camere de luat vederi pe care era inscripționat *Acasă TV* insistau cu întrebări despre cum se simte fără fetița ei, dacă a premeditat totul, dacă are de gând să facă recurs. Denisa Țone n-a scos o vorbă.

– De ce sunteți atât de insensibilă? a strigat una dintre reporterițe.

Denisa

1.

Era o dimineață fără vreo scamă de nor, aerul cald încă nu devenise fierbinte, pe creasta pe care se plimba adia un vânticel care aducea miresme amețitoare de miere, sunătoare și fân. În josul fânețelor care coboară abrupte e Șimon, un sat șnur, de o parte și alta a văii săpate de pâraul șerpuitor, un șir deluros de case croșetate pe cinci kilometri din șoseaua națională până în rezervația prin care urci spre Vârful Omu. A fost la Omu o singură dată, când era mică, nu mai ține minte nimic. Ține minte însă că șirul de case era foarte rar, cu zece ani în urmă, când venise prima oară la Șimon, și i s-a spus că fusese și mai rar cu două decenii în urmă, când se schimbaseră regimul, acum păreau puzderie, multe neterminate, se buluciseră criza peste ele. De pe culmea pe care a urcat, o copleșește, într-o parte, priveliștea creștelor zimțate ale Pietrei Craiului, mai tot timpul anului înzăpezite, în cealaltă – Bucegii, cu Vârful Colții Țapulului, cel mai aproape. Nu vede casa în care stau, în apropierea panglicii de asfalt a șoselei șerpuite pe malul pâraului, e ascunsă probabil de pâlcurile de copaci crescuți din loc în loc pe pantele abrupte. Pe fâneața dintre copacii rari pasc două vaci bălțate, parc-ar fi în Elveția.

Alex și Andrei mergeau leneș înaintea ei, dar încă nu știa că-i cheamă Alex și Andrei, i-a zărit de departe, o clipă s-a gândit să se întoarcă din drum, dar și-a luat inima în dinți și a întins pasul, ce-i puteau face? Fusese învățată să se ferească de străini, mai ales în locuri pustii și departe de lume ca acesta, și auzise de cazuri fără număr de violuri și violențe. Dar bărbații din fața ei nu